

vilde være en Plet paa Loven, og har da ment, at man kunde gøre det bedre ved at skrive: „hvor der holdes fast antagen Gartner“. Altsaa, ikke en Gang alle disse i private Havebrug ansatte Gartnere skulle med, kun Gartnere, der ere fast antagne, medtages. Men hvad er „fast antagne Gartnere“? Mine Naboer holde i Forening en Gartner, som kommer en Dag om Ugen hos hver af dem; han skiftes altsaa til at gaa hos de forskellige Villaejere. Er han „fast ansat“ hos disse 6—7 Familier? Det ved jeg ikke. Jeg er selv Villaejer og har en fast Gartner, som ikke arbejder for andre, og han skulde altsaa falde ind under Loven. Men saa har jeg ogsaa en Kusk, og han bliver ikke ulykkesforsikret, medens Gartneren skal ulykkesforsikres, fordi han er fast Gartner hos mig, uagtet der neppe er nogen Steder, hvor han kan opholde sig sikrere end netop i min Have. Jeg forstaar i det hele taget ikke, hvorledes man kan komme ind paa dette Omraade, jeg forstaar ikke, at en Embedsmand eller en Handelsmand osv., som har et Hus, hvortil der hører et Stykke Have, og som holder en Gartner, kan faa noget som helst at gøre med en Lov, som hedder: Forslag til Lov om Forsikring mod Følger af Driftsulykker i Landbruget. Jeg henleder altsaa den højtærede Ministers Opmærksomhed paa dette Punkt i § 3 og anbefaler meget, at det gaar ud, da det forekommer mig at være en Plet i logisk Henseende, det forekommer mig hverken at være i Overensstemmelse med Lovens Titel eller med Lovens senere Bestemmelser i § 6 og fremdeles.

Jeg kommer derefter til Lovforslagets § 4, hvor det af den høje Regering var foreslaaet, at de Personer under Landbruget, som nu ere indbefattede under Industriens Ulykkesforsikring i et vist Omfang — hvilket jeg straks kommer tilbage til —, fremtidig skulde være under Landarbejdernes Ulykkesforsikring og udgaa af Industriarbejdernes. Det er imidlertid — med den af den højtærede Minister angivne Motivering — forandret til det modsatte, nemlig til, at disse Personer skulde forblive under Industriarbejdernes Forsikring. Jeg tror ganske sikkert, at Regeringsforslaget i den Henseende har været paa den rigtige Vej, og at det, som man har vedtaget i Folketinget, maa rettes, eftersom det vist ligefrem er en Fejltagelse eller Misforstaaelse, der ligger til Grund derfor. Man er nemlig gaaet ud fra, at disse Arbejdere, som arbejde paa Steder, hvor der benyttes

Maskiner, som ere underkastede Fabriktilsyn — i Henhold til Loven af 1889 om Forebyggelse af Ulykkestilfælde ved Brug af Maskiner —, virkelig være forsikrede mod Ulykkestilfælde i Henhold til Loven af 1898. Men det ere de ikke, de ere kun forsikrede mod de Ulykkestilfælde, som skrive sig fra ganske bestemte *Driftsmidler*, nemlig de Driftsmidler, som ere underkastede det af mig nævnte Tilsyn. Imod alle andre Ulykkestilfælde i Driften, som kunne ramme disse Arbejdere, ere de for nærværende Tid uden Forsikring. Hvis vi nu vedtage den af Folketinget foreslaaede og vedtagne Forandring, vil Resultatet altsaa blive dette, at det vil blive nødvendigt, at disse Arbejdere — det er Arbejdere ved Lokomobiler, Tærskværker og ikke mindst i Dampmejerierne — forsikres sig to Gange. Efter Industriloven ville de, naar de forblive der, kun være forsikrede mod de Ulykkestilfælde, som opstaa af *Maskinerne*, medens de derimod ved at komme ind under Landarbejderulykkesforsikringsloven ville være forsikrede mod alle Ulykkestilfælde, som hidrøre fra Driften. Hvis altsaa en Arbejder — for at illustrere det — i et Mejeri falder og brækker Benet, vil han ikke kunne faa noget efter den nuværende Industriforsikringslov, men kun, hvis han kommer til Skade ved Maskinerne. Den Omstændighed, at en Række af Arbejdere nødvendigvis maatte forsikre sig paa to forskellige Maader for at opnaa den Forsikring, som tilsigtes i den Lov, som her foreligger, vil absolut fordyre Forsikringen for Landbrugerne, de ville komme til at forsikre og betale Præmie for disse Arbejdere to Gange. Det er nemlig saaledes, at al Sandsynlighed taler for, at det Selskab, som nu forsikrer dem mod Følger af Ulykker ved Driftsmidlerne, vil beregne sig Præmie som hidtil, og det andet Selskab, i hvilket de skulde forsikres mod Ulykkestilfælde i Henhold til denne Lov, vil ikke for de enkelte Arbejdere, her er Tale om, gøre noget Fradrag i Præmien. I det hele taget er det urimeligt, at den samme Arbejdsgiver skal forsikre de samme Arbejdere paa to forskellige Maader. Da vi i 1898 vedtog Loven om Industriarbejdernes Ulykkesforsikring, mente man, at man ikke maatte forbigaa disse Arbejdere fordi de vare ret udsatte, i alt Fald sammenlignet med Industriens Arbejdere, lige saa udsatte som disse, for at komme til Skade ved Maskiner. Derfor tog man dem med, men da man den Gang ikke vilde have Land-